

DOMOVINA

Uredništvo

je na Schillerjevi cesti št. 3. — Dopise blagovolite frankirati, rokopisi se ne vračajo.

Izhaja trikrat na teden, vsak **ponedeljek, sredo in petek** ter velja za Avstrijo in Nemčijo 12 kron, pol leta 6 kron, 3 mesece 3 krone. Za Ameriko in druge dežele toliko več, kolikor znaša poštnina, namreč: Na leto 17 kron, pol leta 8 kron 50 vin. Naslovnina se pošilja upravnštvu, plačuje se **vneprej**.

Za inserate

se plačuje od vsake petit-vrste po 20 vinarjev za vsakokrat: za večje inserate in mnogokratno inseriranje znaten popust.

Vseučiliško vprašanje.

Politično društvo „Naprej“ sklicuje danes, v ponedeljek, dne 7. t. m. ob 8. uri zvečer

javen shod

v študentskih prostorih v Nar. domu. Na dnevnem redu je **vseučiliško vprašanje** in raznosti. Slovenel, udeležite se shoda v obilnem številu, pokažite, da se zanimate za to zelo važno in perečo kulturno vprašanje!

Slovenskemu narodu.

Nečuveni, od akademiških oblasti žalibog podpirani nastop nemško nacionalnega dijaštva na dunajskem vseučilišču je prisilil zatvoritev „akademiške mize“ (Mensa academica), kjer je velik del našega dijaštva dobival svoj vsakdanji kruh, ter spravil veliko število naših dijakov na Dunaju v položaj velike bede. Mnogim manjka vsakdanjega kruha!

Obračamo se torej na vsa čuteča, nam serodna srca v domovini in drugod s klicem: Pomagajte!

Naj prispeva vsakterj po svojih močeh, da se odpomore trenutni bedi našega dunajskega dijaštva.

Podpisana „Narodna zveza“ je v svrhu te pomožne akcije izbrala poseben odbor, v katerem so poslanci: Ivanišević, Korošec, Ploj in Žitnik.

Vse darove sprejema odborov blagajnik dr. Ignacij Žitnik, poslanec, Dunaj, Parlament.

Rojaki in rojakinje! Pomagajte hitro, ker beda je velika. Osra-

motili bi svoj narod, ko bi puščali stradati svojo mladino, kateri so brezsrčni tujci zaprli vrata. Najlepšo narodno solidarnost pokažemo, ako vzajemno podpiramo svojo po krivici preganjano akad. mladino, v kateri je vtelesena bodočnost naroda!

Dunaj, 4. grudnia 1908.

„Narodna zveza“ v poslanski zbornici drž. zbora.

Dr. Vinko Ivčević, Dr. Iv. Šušteršič, načelnik. načelnik.

Graški dijaški nemiri in vseučiliško vprašanje.

Gradec, dne 3. decembra 1908.

Streli italijanskih revolverjev so vzbudili zopet italijansko vseučiliško vprašanje. Nemiri na dunajski univerzi, velike demonstracije po vseh italijanskih mestih v in izven Avstrije in odločni nastop italijanskih poslancev so izsilili vladi obljubo, dati Italijanom v Avstriji v najkrajšem času vseučilišče. Mi z veseljem pozdravljamo to vladino obljubo, ker vemo, da so tudi italijanski dijaki izpostavljeni surovim napadom nemških buršev, a protestiramo proti temu, da se ustanovi ta univerza v Trstu ali v Istri, kjer naši interesi kolidirajo z italijanskimi. S tem pa, da je dala vlada to obljubo sedaj, je pokazala, da je pripravljena se udati samo sili in da v Avstriji ni mogoče mirnim in postavnim potom priti do svojih pravic. Leta in leta se poganjajo slovenski dijaki s slovenskimi poslanci za svojo najvišjo kulturno inštitucijo — a njihove prošnje in zahteve so

brezuspšne. Tako indirektno podpira vlada sama nasilnosti in reševanje kulturnih vprašanj z revolverji.

Zahteva po slovenskem vseučilišču je stara in tako opravičena, da si je nihče treznih politikov ne upa zanikati. To ve tudi vlada, zato obljublja in obljublja, a — požira svoje obljube. — Mi pa čakamo, držimo roke navskriž in se tuhtam zgražamo nad surovimi napadi nemških buršev na slovenske visokošolce ter upamo, da se bodo zjasnila vremena Slovincem sama ob sebi. Zadnje dni pa se dogajajo na graški univerzi dogodki, ki bi morali vzbuditi v slovenski javnosti najhujše ogorčenje, dogodki, ki naj bodo slovenskim poslancem kategorični memento, da morajo za to skrbeti, da nikdar več ne zgine z dnevnega reda vprašanje slovenskega vseučilišča ter da zastavijo vse svoje sile v dosego tega kulturnega zavoda.

Rektor graške univerze, dvorni svetnik dr. Hildebrand, je dal nabiti o priliki dunajskih dijaških nemirov na graški univerzi izrezek nekega dunajskega nemškega lista, v katerem se pozivlje italijansko dijaštvo, da uteši svojo nevoljo nad slovenskim dijaštvom, ker smo baje mi Slovenci krivi, da ne dobijo Italijani svoje univerze. — Hotel je torej doseči pakt med nemškimi in italijanskimi dijaki proti Slovincem. Z ozirom na to je poslalo jugoslovansko dijaštvo k rektorju deputacijo z nalogom, da zahteva energično takojšnjo odstranitev omenjenega nabita. Njegova magnificenca pa je vrgla deputacijo kratkomalo čez prag, češ, da je on sam odgovoren za

posledice in si ne da od slovenskih dijakov ničesar predpisovati. Graški anški dijaki so na to v nedeljo,

9. m. m. zborovali ob sijajni udeležbi ter sklenili korporativno izraziti svojo zahtevo, naj se dotični nabitek odstrani in se nam dovoli dvorana za zborovanje glede slovenskega vseučilišča. Drugo jutro so se nemški burši, ki so zvedeli pravočasno za namene slovenskih dijakov, navalili v ogroženem številu na univerzo, zasedli rampo in napolnili vestibul do zadnjega kotička. Ob 11. uri smo prišli Jugoslovani v dolgemu, nad 200 dijakov broječem spredvu na univerzo, da mirno in dostojno demonstriramo za slovensko univerzo, zahtevamo odstranitev omenjenega nabitka in dvorano za zborovanje. Vrata vestibula so pa nemški burši s pomočjo pedelov zaprli pred našimi očmi, in le deputacijo so pustili pasirati skozi svojo sredo, obkladajoč jo z najnesramnejšimi priimki. Rektor je obljubil odstranitev omenjenega nabitka, glede dvorane pa je rekel, da ne more dati trenutno nobene obljube, a da hoče sprejeti v tej zadevi deputacijo v teku tedna vnovič in ji dati „precizen odgovor“. Nato se je deputacija vrnila k spodaj mirno čakajočim tovarišem, da jim razglasi rektorjev odgovor. Komaj pa je govornik izpregovoril prve slovenske besede, že so zagnali burši huronsko tulenje, ki je z žvižganjem in klici: „Abzug“ in „pfuj“ ter s psovskami zadušilo govornikove besede. Ko so začeli peti burši „Die Wacht am Rhein“, odkrili smo se tudi Slovani ter zapeli mogočno slovansko himno „Hej Slovani“ in „Lepa naša domovina“, ki

LISTEK.

Simon Gregorčič.

Poezije.

Konec.

Začetna in končna vinjeta bi popolnoma zadoščali; vse drugo je odveč in celo na kvar. Naravnost klasičen primer, kako se pri nas pogrešeno ilustrira, pa je „Izgubljeni cvet“ (str. 54). Nekega človeka bo ta ilustracija, spravila na napačno pot, onemu pa, ki ve, kaj ta „izgubljeni cvet“ pomeni, se bo zdela smešna. Naravnost neumljivo je, zakaj je Koželj narisal raztrgano rožo. Ali je pesnika res tako, napačno umel, ali pa mu je kedo to verzijo diktiral. Tukaj bi se v prvem slučaju pač najlepše videlo, kam vede napačno umevanje pesniške simbolike. Videlo bi se, zakaj ne sme ilustrator kratkomalo „prevesti“ pesnika s tem, da se tesno oklepa njegovih besed in da ne gleda na vsebino, pred vsem pa, da ne računa z razpoloženjem, iz katerega je pesem ustvarjena in na katero se obrača. V tem oziru je večina

Koželjevih simboličnih ilustracij pogrešena. Sicer to ni njegova osebna napaka, ker pri drugih naših ilustratorjih ni v nobenem oziru nič bolje. (Primerjaj samo Gasparijevo otročje-naivno, naravnost banalno „Noč na poljani“ v Kettejevih poezijah 1907, str. 35!) A tudi drugod, pred vsem pri Nemcih ni nič bolje. Zato se je že večkrat govorilo (in tudi pri nas pred leti) o tem, ali je ilustracija sploh upravičena ali ne. Če so nekatere ilustracije slabe, jim zaradi tega še ne smemo splošno odrekati upravičenosti. Ilustracija je na vsak način upravičena, ker velja vendar pravilo, da se umetnosti lahko podpirajo, samo, da mora to vsaka delati s svojimi sredstvi. Ilustracija naj pripravljaja razpoloženje za užitek, nikdar pa ne sme biti bolj glasna, ko izvirnik, nikdar vsiljiva.

Pokazali smo napake Koželjevih ilustracij pri simboličnih pesnitvah. Koželj se ni pokazal Gregorčiču kongenijalnega umetnika, ki bi ga razumel. Obvisel je povsodi na snovi in na zunanosti. Vidi se tudi in to lahko rečemo, da so se mu popolnoma snovne ilustracije bolje posrečile. In tukaj po

takem lahko govorimo le o Koželjevi tehniki, ne pa o njegovem umetniškem čutu. V ornamentalnem delu je mnogo boljši, ko v anatomsnem. Vidi se mu, da mu popolnoma manjka zmožnost individualizirati kak obraz. Ta napaka je pri nekaterih ilustracijah naravnost mučna za opazovalca; n. pr. v „Hajdukovi oporoki“ (str. 69) in v vinjeti k pesnitvi „Odlikovanje“ (str. 39), kjer ima dekoriran vojak prej obraz postarne kmetice, ko pa vojaka. Ilustracija k pesmi „Na sveti večer“ je po optičnih in natornih zakonih popolnoma zagrešena. Simbolične ženske figure imajo — kar ni noben greh — vse isti brezizrazen obraz, kakor slike po modnih žurnalih in v dunajskem „Interessantes Blatt“. Iste šablonske obraze imajo pa tudi vsa številna slovenska dekleta, ki jih je Koželj narisal v tej knjigi. Neprimerno boljše so krajinske ilustracije, v katerih je Koželj pokazal pač največ zmožnostij. „Zimski dan“ (str. 30) kaže vse brezmejne puščobe zimske krajine, v „Kmetški hiši“ pa sije žar in poezija, ki jo je vliil Gregorčič v to pesem. (Krajinski deli ilustracij so tudi najboljši

pri vseh ilustracijah v tej knjigi).

Veseli nas dejstvo, da je družba sv. Mohorja izdala v takem obsegu pesmi jednega najpriljubljenejših slovenskih pesnikov. Manj veseli pa smo oblike, v kateri je ta zbirka izšla. Format knjige je zelo neroden in nad vse neprimiren; knjiga je mnogo prevelika. Mogoče se je format določil po ilustracijah; a vse ilustracije bi pridobile na kakovosti, če bi se za toliko zmanjšale, da bi bile primerne za veliko osmerko. Tako bi knjiga postala res priročna; lahko bi jo jemal pastirček na pašo in stavec v zapeček. — Ilustrativna stran je „za naše razmere dobra“, recimo natančneje: pogrešena. Krive so temu malenkostne razmere, v katerih žive naši umetniki, kriva je tega pomanjkljiva umetniška izobrazba odločujočih činiteljev. Družba, ki je letos pokazala voljo za reforme, bo tudi v tem oziru morala gledati, da se bo zboljšala. Da ji pokažemo, da je pot, po kateri hodi sedaj, kriva, v ta namen smo napisali te vrstice.

J. A. Glonar.

se je prvič razlegala na graških akademskih tleh. Potem pa smo odšli po štirje in štirje mirno ob velikem spremstvu psujočih buršev, ki so vzdigovali nad nami palice ter pretili z revolverji in stiletii. Prišlo je na ulici do spopadov, pri katerih je bilo ranjenih več slovenskih dijakov, izmed katerih se je eden zgrudil onesveščen na licu mesta. Med napadalci so se odlikovali pred vsemi nemški kranjski dijaki, ki so se baje hoteli „maščevati“ za Ljubljano.

V pondeljek zvečer je imelo nemško dijaštvo na univerzi svoje zborovanje (Slovanom se to ni dovolilo!) pri kateri priliki je dokumentiralo svojo kulturo s tem, da je pomazalo vse slovanske table, izkraspalo slovanske napise ter ukradlo akad. teh. dr. „Triglav“ grb s slovensko trobojnico. — Po zborovanju so odkorakali po mestu, razbijajoč po ptujskem receptu šipe na stanovanjih slov. akad. draštev in pojoč iredentično pesem „Deutschland über Alles“.

Nasilja so se ponavljala v torek in sredo ter so dosegla danes vrhunec svoje nesramnosti. Nemški burši so navsezgodaj zasedli univerzo ter vsakega slovanskega dijaka, ki je prišel na univerzo, ozmerjali, opljuvali in nabili s palicami. Ko so spoznali slovansko deputacijo, ki je prišla k rektorju po „precizni odgovor“ so jo napadli in oklofotali. Deputacija pa je dobila ta-le „precizni odgovor“. „Meine Herrn, Sie brauchen nichts zu sagen! Ich weiß, was Sie wollen. Eine präzise Antwort konnte ich Ihnen vor dem Jubiläumstage nicht geben, nun gebe ich sie Ihnen und diese heißt „Nein!“ Es ist eine naive Zumutung slavischer Studenten, daß ein deutscher Rektor einer deutschen Universität in einer deutschen Stadt in der Angelegenheit der Errichtung einer slovenischen Universität einen Saal zur Verfügung stellen sollte. — Ich empfehle mich meine Herrn!“ Tako govori rektor graške univerze, ki je bila glasom ustanovnega pisma osnovana za „obe narodnosti“ t. j. slovensko in nemško.

Terorizem nemških buršev pa je tako velikanski, da so pod njihovim pritiskom hišni gospodarji odpovedali slovanskim akad. dr. stanovanja, da šuntajo kavarnarje in gostilničarje proti slovanskim dijakom in ni nihče več varen, ako ga spoznajo, da je Slovenec. Položaj slovanskega dijaka je postal tako kritičen, da se to ne da opisati.

Pozivamo torej slovenske poslance, da storijo tukaj nujno svojo dolžnost, da se potegnejo skupno in z vso energijo za slovensko vseučilišče, kjer bomo varni pred izbruhom nemškega šovinizma. Vlado pa opozarjamo, da smo siti njenih praznih obljub in tolažb. Odločno izjavljamo, da se ne damo več uspavati, ampak smo pripravljeni do skrajnosti v dosego svojega cilja. Naj se nas lahkomišelnost ne goni v obupnost; vlada sama bo kriva vsega kar koli se še utegne zgoditi, nanjo pada sramota vseh teh barbarskih dogodkov, nanjo pada sramota, da se v Avstriji rešujejo kulturna vprašanja z revolverji, gorjačami, stiletii in podobnimi sredstvi! Tega jo dolžimo pred celim svetom!

Manifestacijski shod jugoslovanskega dijaštva na Dunaju za slovensko vseučilišče.

Dogodki, ki so se odigrali v zadnjih tednih na dunajskem vseučilišču, objestno in nesramno postopanje nemških kulerstudentov, ki so ovladali politiko nemških strank in — ki so celo vlado vklonili v svoj jarem, je spravilo tudi že golo eksistenco našega dijaštva na Dunaju v nevarnost. In ti ljudje govore o kulturi in svojem viteštvu, ljudje, ki

pobijajo v svojem zajčjem junaštvu poedinice in insultirajo in tepo celo dame, ki trgajo revnim in potrebnim tovarišem kruh od ust s tem, da jim ne puste v menzo in da so povzročili s svojim nasilnim vedenjem zatvoritev te dobrotelne naprave, samo za to, ker so tudi Slovani uživali nje ugodnosti. Vsled takega postopanja teh kulturnih vitezev je slovenskemu dijaštvu postalo življenje v državni prestolnici nemogoče. Vse to je vzbudilo v slovenski visokosolski mladini silen in mogočen odpor, ki ne bo jenjal, dokler se državni činitelji ne vzdrumijo in ne dajo tudi nam one pravice, ki nam kot ravnopravnim državljanom v kulturni državi gredo. 3. december je pokazal, da je slovensko dijaštvo na koncu svoje potrpežljivosti. Zbralo se je tega dne nad 400 Slovencev, Hrvatov in Srbov brez razlike strank in naziranj na skupen shod, na katerem se je glasno in odločno izrekla zahteva, naj se nam da slovensko vseučilišče.

Zastopani so bili na shodu tudi Čehi in Poljaki. Shoda so se vdeležili gg. drž. poslanci, Rybář, Korošec in Krek. Spored je obsegal 5 točk: splošne razmere na nemških univerzah, slov. in italijansko vseučiliško vprašanje, reciproteta zagrebške univerze, zasedenje slovanske stolice na dunajski univerzi. Kot zadnja točka so se prečitale resolucije. Posamezni referenti so razvili v lepih govorih omenjene točke in bilo je slišati o obupnih razmerah, v katerih živi slovensko dijaštvo na tujih vseučiliščih, razmere, o katerih slovanska javnost pač nekaj malega izve, a si ne more napraviti niti približne slike o istinitem položaju slovanskega dijaka na tujem. Povdarjalo se je, da Slovenci priznavamo Italijanom kulturno središče, da nam pa lastni življenski obstoj ukazuje, da delamo z vsemi silami proti laškemu vseučilišču v Trstu. Zahtevala se je z odločnostjo enakopravnost vseh izptov na zagrebški univerzi za tostransko državno polovico.

Referent o četrti točki je v krasnem govoru osvetlil vso gnilobo, ki vlada v akademskem senatu na dunajskem vseučilišču, v senatu, ki je iz strastnega šovinizma in ostudne maščevalnosti predlagal na slovansko stolico Nemca Berneckerja, katerega strokovna usposobljenost je za to mesto premajhna. Če zasede Bernecker slovansko stolico, ki so jo privedli Kopitar, Miklošič in Jagić do svetovne slave, bo te slave kmalu konec.

Govoril je na shodu tudi poslanec Korošec, ki je izjavil v imenu narodne zveze jugoslovanskih poslancev, da bodo zastavili vse sile, da omogočijo slovensko univerzo. Opomnil je dijaštvo, naj jih informira o vsaki akciji, ki se vrši med njimi glede slovanskega vseučilišča. Poslanec Rybář je očrtal zadnje dogodke v Trstu, ki so pokazali, kako globoko se je vživela v laške ljudske mase ideja o potrebi laške univerze in dejal je, da je potrebno tudi pri nas, da se zanesemo ideja slovanske univerze v ljudstvo, da se zavé ves narod, da moramo, moramo dobiti Slovenci kulturno središče. Po shodu so odkorakali vdeleženci s poslanci pred parlament v četverostopu, mogočna, krasna četa, tiho, mirno in dostojno. Pred parlamentom so se vrste vstavile in odšla je k ministerskemu predsedniku deputacija dunajskih in graških zastopnikov. Kljub povsem mirnemu in dostojnemu nastopanju demonstrantov je nastopila policija proti njim prav surovo in jih je suvala in tepla ter tako potisnila izpred parlamenta. Na to nečuvstvo surovost policije je odgovorilo slovansko dijaštvo z našo: Lepa naša domovina in „Hej Slovani,“ katere akordi so mogočno odmevali pred parlamentom. Da so

nekoliko dijakov aretirali, to se že skoro samo po sebi razume. Na to se je policija še enkrat zagnala v dijaštvo potiskajoč je proti univerzi. Od tam smo se razšli z nado v srcih, da se tudi naša poštena in pravična stvar giblje in da ne prestanemo v trdem boju, dokler ne dosežemo svoj cilj!

P. n. naročnike, ki so z naročnino še na dolgu, prosimo, naj izvolijo svoj račun čimprej poravnati, ker se bliža konec leta in moramo tudi mi skleniti svoje knjige in svoje obveznosti spolniti.

Upravništvo „Domovine“.

Štajerske novice.

— **Druga vprizoritev Martina Krpana v Celju.** Tudi drugič je ta igra jako dobro uspela. Udeležba je bila velika, dasi nekoliko manjša, ko pri prvi predstavi. Ker smo se že zadnjič obširno bavili s vprizoritvijo, se hočemo sedaj omejiti le na nekaj opomb. Igra se je vprizorila za delatantsko gledališče naravnost krasno. Diletanti so zbrali lepo vsotico in kupili svojemu neutrudnemu režiserju Rafku Salmiču lepo izdelan vrč, ki mu ga je v tretjem dejanju, okrašen s slovanskimi trakovi, izročil g. Miloš Stibler. Vse je bilo tako dobro izpeljano, da se skoraj ni niti opazilo, da to ne spada k igri. Želimo našim diletantom še mnogo takih uspehov!

— **Drsalni klub** opozarja sl. občinstvo, da bo v torek, 8. t. m. celo drsalnišče na razpolago. Tudi led bode v najboljšem stanu. Ker ostane čisti dobiček za dijaško kuhinjo, se prosi sl. občinstvo, da se pridno poslužuje drsalnišča. Saj je ta zimski šport za mlado in odraslo najprijetnejši, ki pospešuje v veliki meri zdravje. Telesno gibanje po zimi je nedostavno in bivanje v zaprtih sobah neugodno. Proti temu je drsanje najboljšo in najprijetnejše sredstvo.

— **Podružnica ljubljanske „Glasbene Maticе“ v Celju** sprejela je že toliko gojencev in učencev v strokovno glasbeno šolo za vse predmete in instrumente da je naznanila „Glasbeni Matici“ v Ljubljani naj ji pošlje še enega strokovnega učitelja posebej za gosli in sicer ako mogoče tacega, ki je absolviral konservatorij v Pragi kakor sedanjí vodja te podružnice gosp. Adolf Feix.

— **Nova slovenska pridobitev v Celju.** Mestni magistrat celjski je nabavil svojim uradnikom polhovke. Vidi namreč, da se „ta nemška reč“ v Celju ne more več vzdržati, torej pripravlja pot slovanski vladi s polhovkami. Kakor čujemo, so se postavljali včeraj po mestnih ulicah razni nemški „akademiki“ — v desnici s svojim uradnim orožjem, na glavi pa pristne kranjske polhovke.

— **Pobalinstvo.** Nek nemški gimnazijec, (ime je pri nas na razpolaganje) je zbil neki slovenski okolo 14 letni deklici kapico z glave. Gospodič je ravnal pač v smislu Vahtarice, katera je začela „kulturni“ boj proti povhovkam, katere je proglasila za slovensko narodno nošo ter tako svoje verne opozorila na nje. Vahtarica naj svojega gojenca posvari, ker sicer dobi od drugod lekcijo da bode pomnil nanjo; dekleta napadati ni med nami navada in skrbeli bomo za to, da se tudi nemški mlečnozobneži tega odvadijo.

— **Nova slovenska posest v Celju.** Hišo št. 11 Karolinske ulice, doslej last gospe Marije Kuhn, je kupila gospa Marija Pahernik, znana rodoljubkinja iz Vuhreda.

— **Za družbo sv. Cirila in Metoda** je nabrala gđ. Marica Gačnikova na odhodnici br. Moškona za pesem „Oh, le kleplji, le kleplji“ 5 kron 50 vin. Srčna hvala!

— **Za Družbo sv. Cirila in Metoda** je daroval g. Ivan Pfeifer, tovarnar mila v Gaberju K 3' — namesto razsvetljave 1. grudna.

— **Nemški srednješolci — demonstrantje.** Dne 3. t. m. se je zbralo pred hišo dr. Kukovca, kjer je visela v proslavo cesarjevega jubileja slovanska trobojnica — nebroj nemških nadebudnih fantalinov, med njimi večinoma dijaki nemške gimnazije v Celju. V oči jim je bodla trobojnica, zato so pričeli zvižgati in tuliti „heil“. Od jako zanesljive strani se nam poroča, da se je vrglo celo nekaj kamnov proti oknom in hišnim vratom. Ves ta prizor je trajal več kot pol ure. Mestna policija je švigala med tem sem in tja ter se z dijaki „posvetovala“, kako bi bilo mogoče spraviti zastavo raz strehe. „Die Fenster einschlagen, dann hineinsteigen und herunterreißen!“ sem slišal nekoga svetovati; drugi pa je imel še pametnejšo idejo: „Alle Windischen erschlagen, dann wird Ruhe!“ itd. Da pri tem „kulturnem delu“ ni manjkalo še običajnih psovok, je umevno. Mirno tam stoječim Slovincem se je zabrusilo v obraz: „Windische Frechlinge“ itd. Ko se je hotelo dotičnika, ki je dijak celjske nemške gimnazije prijeti je zginil kakor kafra med množico. Ni nam prav nič za ono „nedolžno“ tulenje; pribijamo samo dejstvo, da so se nemški srednješolci te menda pol ure trajajoče demonstracije udeležili, ter da so razgrajali po cesti pri belem dnevu; da celo pred očmi mimoidečega nemškega profesorja. To presega že vse meje! Naše fante se preganja, hoče se jim zabraniti slovanska govornica ter celo — svoboda noše! — nemški srednješolci pa nemoteno pri belem dnevu kalijo mir in grozijo mirnim meščanom s pobijanem oken in še s hujsim! Tu sem naj utaknejo poklicani svoj nos.

— **Umri je Anton Kunšek,** bivši odvetniški uradnik in vnet član vseh tukajšnih narodnih društev pri svojih stariših na Spodnjem Lanovžu pri Celju.

Pogreb je bil v nedeljo popoldne ob pol 4. uri na okoličanskem pokopališču. Vdeležile ste se ga deputaciji Sokola in društva slov. odvetniških in notarskih uradnikov; člani del. podp. društva v Celju pa so nosili krsto in tako počastili svojega bivšega člana. Hvala jim!

— **Društvo slov. odvetniških in notarskih uradnikov v Celju** je podarilo šolski družbi sv. Cirila in Metoda znesek po K 15 — mesto venca na krsto tovariša Kunška.

— **Promocija.** V Gradcu je bil promoviran doktorjem prava g. Ferdo Lašič, avskulant v Mariboru.

— **Narodna zbirka.** Usojamo si že sedaj prositi naše sl. denarne zavode, da naj ob priliki Novega leta prispevajo nekaj za narodno zbirko; vsak dar je dobrodošel!

— **Deželnozborske volitve.** Nemško društvo izjavlja, da ni postavilo za kandidata v celjskem mestnem volilnem okraju Avg. Aistricha, temveč da hoče prepustiti zborovanju zaupnikov, da določi kandidata.

— **Vmešavanje Nemcev iz rajha v avstrijske razmere.** Vsa nemška vseučilišča so poslala „tlačeni“ nemškemu dijakom v Pragi izjave svoje ljubezni in vzajemnosti.

— **Cesarski darovi.** Cesar je podaril iz svojega premoženja prostovoljnima požarnima brambama na Prekopi in v Polzeli po 120 K.

— **Moč — slovenske zastave.** Povodni cesarjeve slavnosti je na Muti

ondotna slov. šola družbe sv. Cirila in Metoda okrasila poslopje s cesarsko, deželno in slovensko zastavo. To je nekateri Nemce — posebno pa še župana Erberja tako raskočilo, da so bili vsi iz sebe. Opetovano je pošiljal občinskega tajnika k slovenskemu učitelju, da naj slovensko zastavo odstrani. Ta pa tega ni hotel kljub pismenemu naročilu in pretenju z žandarmerijo. Občinski odbor je z županom vred korakal slovesno v cerkev z godbo na čelu. Hoteli so iti čez glavni trg, kjer se ponosno dviga poslopje slovenske šole. Tu so zagledali slov. trobojnico in so se je tako ustrašili, da so se po modrem županovem nasvetu obrnili ter šli po drugi poti, da jim le ni bilo treba iti mimo slov. zastave. To je junaštvo, na katerega bi bili gotovo ponosni celo slavni Lemberžani. — Po maši je godba igrala pred šol. mladino. Za njo je šel občinski zastop s svojim poglavarjem Erberjem tik za deco slovenske šole. Tako jih je pot pripeljala prav pred slovensko zastavo, o kateri je Erber menda mislil, da je že sneta. In tako je drugič le moral iti mimo nje. To ga je tako raskočilo, da je pozabil na svoje dostojanstvo ter začel kar sredi trga kričati nad učiteljem slov. šole. Erber je kričal za njim, ljudje so se zadovoljno smejali, učitelj se pa ni zmenil zanj, ker ve, da se ne spodobi se na cesti prepirati tudi s tako glavo ne, kakor je Erberjeva. Zato ga je pustil ter odšel z otroci v šolo. — In tako je moral iti veliki gospod mimo ponižne slovenske trobojnice in ni se mu zgodilo ničesar drugega, kakor da se mu je razlil žolč in da je s kričanjem sredi trga pokazal svojo veliko nemško kulturo kakor tudi svojo veliko onemoglost na veliko veselje vseh znanih Nemcev in še na večje veselje slovenskih okoličanov, ki jih je bilo vse polno na trgu. Slovenska zastava pa je plapolala prejšnjo noč in ves naslednji dan, dokler je ni snel razobešalec sam v mraku z drugima dvema vred. Kap ni zadela vsled tega nikogar, kolikor je doslej znano. Samo o modrem županu se ne ve sedaj še, ali je zdrav ali bolan. Le prvo noč je neki „junak“ razbil dve šipi na oknu, kjer je visela zastava. — Popoldne so bili pa le našli nekoga izmed Erberjevih delavcev, ki se je napil ter prišel zabavljat na trg pred slovensko šolo, dasi je sam Slovenec — Zlatar. Pa tudi ta ni dosegel niti takega „špasa“ ne, kakor dopoldne njegov vredni prednik g. župan. Še Nemci se niso zmenili za njegovo zabavljanje, še manj pa Slovenci. In tako je moral končno oditi zamočit si raskričano grlo.

Iz tega se vidi, kako se godi obmejnim Slovincem, ki bi še ne smeli pokazati na tak slovesen dan, da so cesarju udani — Slovenci, ko bi šlo po želji in volji takih „modrih“ županov. — Ti naši ubogi „Nemci“ se bodo že morali sčasoma privaditi še česa drugega, kakor slovenskih zastav, ki so pri nas doma dočim so frankfurtarice iz „rajha“. Kljub temu je bil pa celi Marnberg okrašen z nemškimi zastavami — tudi šola. Le Slovenci bi ne smeli kazati svoje narodnosti. Ne, očka Erber, tako ne pojde. Vse, kar je prav.

— **V konkurz** je prišel Iv. Walland trgovec z mešanim blagom v Orešju pri Mariboru. Upravitelj konkurzne mase je dr. Ernest Mravlag, konkurzni komisar pa dr. Wokaun v Mariboru.

— **Poročil** se je dr. Ivan Omulec, odvetnik v Ormožu, z gospodično Pavlo Jarčevo iz Ljubljane. Čestitamo!

— **Iz št. Jurja ob Južni žel.** Tukajšnji krajni odbor „Nar. stranke“ je imel v nedeljo 29. novembra zaupni shod pri Franc Kincl-ju. Zbralo se je čez 30 najodličnejših mož naše stranke. Iz poročila g. predsednika smo razvi-

deli, da je krajni odbor za št. Jur marljivo deloval v prid naše organizacije. Razpravljalo se je o zelo važnih stvareh, katere nas čakajo v bodočem letu. Videlo se je kako šibka je bila od začetka „Narodna stranka“ pri nas in kako mogočno se je razvila v tem kratkem času. Zatorej se je izvolil odbor 17 tih članov od katerih je upati, da bodo delovali z najlepšim uspehom. Zborovanje je bilo nenavadno živahno ter je trajalo skoro štiri ure. Priliko smo imeli spoznati naše čile somišljenike, kateri se ne ustrašijo truda in tudi ne dela. Razšli smo se veseli in navdušeni za delo vsak na svoj dom pripravljene vedno spolnevati svoje dolžnosti in delovati v povzdigo slovenskega naroda in kmečkega stanu. Živela narodna organizacija!

— **Slovenski trgovec z dežele nam piše:** V „Domovini“ števil. 139., se nekdo pritožuje, da so se potniki raznih nemških tvrdk začeli izogibati hotela „K belem volu“ prej Terschek, dasi je tam vedno dobra postrežba in da zahajajo v nemške hotele.

Dotičnega dopisnika prosimo, naj nam v „Domovini“ blagovoli naznaniti imena tistih potnikov, ali tvrdk, katere zastopajo, da dobe pri nas slovenskih trgovcih „šnofovca“. Seve, ne da bi znali imena, ne moremo nič ukreniti, ker tukaj na deželi ne vemo, kaj se godi v mestu.

Res je še velika zaspanost med nami slovenskimi trgovci, pa nemške batine nas bodo že prebudile, čeprav bolj pozno, pa prebudile nas bodo.

— **V Ptuj** so bili radi razgrajanja ob priliki skupščine družbe sv. Cirila in Metoda obsojeni filozof Bratanič na 40 K, jurist Kasimir na 40 K globe, Karl Linhart, urednik ptujskega Štajerca na 8 dnej zopora in trgovec Sorko na 10 dnej zopora.

— **Ljudska knjižnica v Ptuj.** Ker je minilo leto, odkar se je otvorila javna ljudska knjižnica v Ptuj, za katere ustanovitev se imamo zahvaliti dr. Jurteli, poročal je vodeči jo osek v sredo 25 nov. na zabavnem večeru ptujške čitalnice o njenih uspehih. Knjižnica se je ustanovila in se vzdržuje po darovih ptujskih rodoljubov. Knjig so darovali gg.: dr. Komljanec 54, dr. Gregorec 51, dr. Jurtela 31, notar Bratkovič in dr. Horvat po 29, Zupanc in Zelenik po 3, Novak 1. Kupilo se je 46 knjig. V knjižnici je sedaj uvrščenih 212 knjig ozir. del. Izkaznic, na katere se izposojujejo knjige, se je izdalo 58 osebam 98 in je bilo nanje izposojenih 750 knjig. — V denarju se je nabralo 238 K 74 v ki so ga darovali večinoma domači rodoljubi in ptujška posojilnica (50 K), za kar jim bodi vsem izrečena iskrena zahvala. Potrosilo pa se je 230 K 85 vin. in sicer za omaro 40 K, za nakup knjig 75 K 22 vin., za vezanje knjig 98 K 51 vin., za tiskovine 11 K 12 v. in za poštnino 6 K. — Izposojujejo se knjige v ptujškem Narodnem domu in sicer vsako nedeljo od 11 do 12 in ob sredah od pol 7. do pol 8. ure zvečer. Pravico izposojevati si knjige ima vsakdo in le želeči je, da porabijo to ugodno priliko vsi, bodisi iz Ptuja ali okolice, ki jim je do tega, da se sami dalje izobrazujejo pa tudi plemenito zabavajo, zlasti sedaj po zimskih večerih.

— **Iz parlamenta.** Češki socijalni demokrat Modráček je govoril o Bienertovi vladi, ki je začela svoje delovanje z grožnjo, da razpusti parlament ter je dala proglasiti naglo sodstvo v Pragi. Govornik protestira proti tej odredbi ter pravi, da so za to, kar se je v Pragi dogodilo, odgovorni „ne samo poslanci na levi in desni, ampak tudi gospodje na ministerskih klopek. (Pritrjevanje.) Če bi kdo moral

na vislice, bil bi to v prvi vrsti krivični avstrijski sistem! Letos, v vladarskem jubilejnim letu, ko je cesar izustil krasno besedo: Vse za otroka, je 50 tisoč otrok čeških delavcev na severnem Češkem, na Moravskem in Šlezkem brez pouka v svoji materinščini. Bosanskim mohamedancem je obljubil dunajski župan sezidati mošejo na Dunaju, odreka pa 30.000 čeških otrok na Dunaju pravico do jedne jedine češke šole. Demonstracije v Pragi so bila pobalinstva, kar se pa sedaj dogaja zaradi pouka čeških otrok, je **kulturni barbarizem prve vrste**, zločinstvo proti zakonu in človeškosti. V teh dneh cesarjevega jubileja je moralo stopiti nad 10 tisoč čeških otrok v šolski štrajk, da bi bila tako šolska oblastva prisiljena, izpolniti šolske postavbe. Koncem svojega govora stavi odločno zahtevo, naj se čim prej izvede zakon o starostnem in invaliditetnem zavarovanju, naj se odpravi naglo sodstvo v Pragi in kliče vladi: Proč od tod, v hiši splošne in jednake volilne pravice nimaš nič opraviti. — Poslanec dr. Rybář je interpeliral ministerskega predsednika, ali je res dala vlada Italijanom obljubo, da jim da vseučilišče pod pritiskom Italije ter meni, da bi tako popuščanje tuji državi nasproti oškodovalo ugled Avstro-Ogrske kot velesile, kar bi bilo posebno sedaj, ko je vzbudilo vprašanje o aneksiji take kontroverse, zelo obžalovanja vredno.

Nemško vitežtvo v parlamentu. Nemško vitežtvo poganja sedaj bujno cvetje v Avstriji in v rajhu. Denuncijanstvo, pretepanje slovenskih in čeških manjšin, demoliranje slovenskih in čeških hiš, metanje slovenskih in čeških rodbin iz nemških hiš, da celo napadi na dame in odposlanstva so na dnevnem redu. V ta duhteči in pesti obojni šopek nemških vitežkih kreposti je vpletel nemški radikalec posl. Lössl v seji parlamenta dne 3. t. m. novo cvetko. Citiramo po „Tagespošti“. Češki agrarec poslanec Udržal je govoril o naglem sodstvu v Pragi ter izjavil, da mirno čaka na to, kar se pride. Češka pridnost, češka vstrajnost in češka umetnost (Kunstfertigkeit) v vsaki smeri...

Posl. **Lössl** (nem. rad.): Dolgoprstnost! (Fingerfertigkeit). (Pfuž na češki strani).

Posl. Švejk: To je ljudski zastopnik! Sram vas bodi! (Klici: Na red! s češke strani).

Posl. Udržal: **Čisto navaden potepin** ne more razžaliti naroda, kakoršen je češki. (Burno odobravanje na češki strani). Poslanec Kroy (vsenemec): Prosim, g. predsednik, ali naj tudi to prenašamo? Poslanec Švejk: Se li čutite zadetega g. Kroy?

Kaj bode nemški radikalni vitez Lössl ukrenil še ne vemo, pred parlamentom je tiho utaknil zasluženi primek. Poslanec Udržal je ne samo krepak mož, ampak tudi dober sabljač, nek ožji somišljenik nemško radikalnega „viteza“, mu bo dal iz svoje skušnje lahko podrodnejše informacije, če ga to zanima...

— **Iz graškega vseučilišča.** Vseučilišče je še vedno zasedeno. Nemški dijaki patrolirajo po akademskih tleh z gorjačami, koli z močno okovanimi palicami. Čeprav se že s tem močno razlikujejo od drugih dijakov, so si vendar ti čuvaji pristnega nemštva preskrbeli še poseben znak bele petlje. Bele petlje — ogromne gorjače. Te petlje ponujajo vsem dijakom in kdor je noče vzeti, ga naženejo z gorjačami iz vseučilišča. Tako so sedaj slovenski dijaki na avstrijski univerzi izročeni na milost in nemilost tem nemškim divjakom. Rektor ne gane ni z mezin-

cem, da bi čuval vsaj telesno varnost vseučiliških slušateljev. „Tabor“ so že vrgli na cesto in „Triglav“ odpovedali stanovanje. Na vseučilišču slovenski dijaki sploh nimajo nič pravic in sedaj so jim vzeli še jedina pribežališča, kjer so lahko protestirali proti tem nečevnim krivicam in se bodrili k vstrajnosti v boju za slovensko vseučilišče. Take razmere govorijo dovolj jasno o potrebi slovenskega vseučilišča v Ljubljani.

— **Slovensko, hrvatsko in srbsko vseučiliško dijaštvo v Pragi**, zbrano dne 3. decembra 1908. na manifestacijskem zborovanju je sprejelo te le resolucije:

1. Zahteva kar najodločneje, da predloži vlada v državnem zboru vsaj istočasno, kakor za laško pravniško fakulto, zakonsko predlogo tudi za slovenske univerze; smatra za sramotno, ako se mora kulturni narod, ki šteje skoro 2 milijona, boriti še v 20. stoletju za svojo najvišjo kulturno potrebo.

2. pozivlja vlado kar najodločneje, da čim preje in najizdatneje odredi štipendije za habilitacije slovenskih doctentov na kakem avstrijskem vseučilišču; za najpripravnejše v to svrhu označuje češko vseučilišče v Pragi.

3. ne odreka Lahom v principu prava na svojo univerzo, protestuje pa kar najodločneje proti tem, da se ista ustanovi v Trstu; če pa vlada v svoji omahljivosti vkljub temu ugodi zahtevi po laški univerzi v Trstu, zahteva vse jugoslovansko dijaštvo slovensko univerzo istotam.

4. pozivlja vlado, da končno in popolnoma prizna tudi v Cislatjaniji veljavnost vseh izpitov, položenih na zagrebški univerzi.

Zveza narodnih društev na Štajerskem in Koroškem

„Klub slov. napr. akad.“ v Celju poziva vse svoje člane, da se polnoštevilno udeležijo današnjega javnega shoda v prilog slov. vseučilišča. Zahteva je strogo disciplinarna. Odbor.

Dopisi.

Na Dunaju 2. dec. 1908. Včeraj je kuratorij v sporazumu z nemškimi dijaki zopet odprl menzo; obljubiti jim je moral, da jim priskrbi po možnosti kolikorkoli ločen lokal, kjer jim ne bi bilo treba sedeti kot sinovom Wuotanim zraven drugih „manjvrednih narodnostij“ pri isti mizi; tega „pametnega“ ukrepa so se razveselili posebno Slovenci, kajti ni posebno prijetno sedeti še celo pri obedu poleg človeka, ki bi svojega soseda najrajši utopil v žlici vode. Toda to jim je bilo premalo; danes, na jubilejni dan, so se navalili nemški vitezi oboroženi s palicami (morda pa še z drugim „kavalirskim“ orožjem) že ob pol dvanajsti uri v menzo in sasedli vse do zadnjega prostora. Bili so to večinoma elementji, ki so tako srečni, da niso navezani na menzo, ampak prišli so danes iz gole nevoščljivosti in hudobije, da izpodrinejo druge akademike in jim zabranijo vhod. Večina jih niti ni obedovala, ampak pili so pivo in sedeli več ko dve uri na svojih prostorih, kakor prismoljeni. Umevno je, da so drugi dijaki vseh narodnostij ogorčeno zahtevali, da naj se izzivače odstrani. Naval je postajal vedno večji, policija je naposled zasedla vse vhode v menzo, kjer so se buršili pri zaprtih vratih in oknih veselili svojega junaštva in viteštva. Med čakajočim dijaštvom je raslo ogorčenje od trenutka do trenutka, čeravno so skušali razni govorniki pomirjevalno vplivati; prišlo je tudi do spopadov s policijo in nekaj akademikov so aretirali, med njimi dva Slovenca. Množina

dijakov je napravila nato spremljena po policiji na vseh straneh demonstrativen obhod proti parlamentu, a tukaj ji je policija zabranila uhod in razkropila „demonstrante.“ Tako je bilo ob jubilejnem dnevu 1908 vsled nadutosti in brezobzirnosti nemškega burševstva dovoljeno par tisočem akademikov, — da obedujejo pri — solncu. Relativno so pri vsej stvari najbolj prizadeti Slovenci, ker so materijelno izmed vseh najslabše situirani. Menza se sedaj seveda zopet zapre na nedoločen čas, kar pomenja za slovenskega dijaka pravo katastrofo; kajti le neznatno je število slov. dijakov, ki bi se mogli v svojem sedanjem položaju vzdržati na Dunaju brez menze; na voljo jim je dan glad in neizprosna beda — ali pa odhod v domovino. Tako se na nemških univerzah takorekoč gmotno in duševno ubija slovensko dijaštvo. Na jedni strani mu krađejo čas s tem, da zapro ob vsaki priliki, ob vsakih izgredih, ki jih slov. dijaštvo ni niti najmanj krivo, univerzo, na drugi strani pa mu jemlje terorizem nemškonacionalnega dijaštva upanje na vsako, še tako borno eksistenco v glavnem mestu. Stvar pa ima še tudi drugo, nekoliko svetlejšo stran; naše vseučiliško vprašanje „dozoreva“ po krivdi Nemcev samih; kajti živi ne maramo in ne moremo pod grudo, na nemških univerzah nam postaja študij skoro nemogoč in ker bi se radi tukaj na vsak način iznebili slov. dijaštva, kaj je torej najjednostavnejšega, kakor da nam vlada vendar enkrat izpolni našo upravičeno zahtevo po slovenskem vseučilišču in nas s tem korakom prestavi na domača tla, ker je preslaba in preveč omahljiva, da bi nas varovala na tujih. Naj se potem grejejo nemški vitezi sami na solncu svoje „kulture“ in naj se pobijajo sami med seboj, slovenski dijak je moral tekom svojih študij prestati preveč, da bi se še tik pred ciljem izpostavljal surovostim nemškega akademičnega moba. Slovenski dijaki spadajo gotovo med najmirnejše in dostojnejše na dunajskem vseučilišču, a če jih privede brzoobzirnost nemških „kolegov“ do nepremišljenih korakov, so zato odgovorni oni, ki se vselej trdovratno protivijo, kadar je treba dati Slovencem le mrvico pravice!

Preklic.

Podpisani Jožef Tevž v Šmartnem obžalujem razžalitve, katere sem dne 3. novembra 1908 v Gornjemgradu izustil g. Matiju Jrmančniku, lesnem trgovcu v Rečici in se mu zahvaljujem za njegov odstop.

Jožef Tevž.

679 1

5000 hmelarskih drogov (štang)

že rabljenih, toda skoro še novih, po 7 m dolgih (in črez) se (o priliki prodaje posestva) — raz posestva, ki leži blizu celjskega mesta, ob okrajni cesti ceno proda. — Kje? pove upravništvo „Domovine“.

681 2-1

SINGER^{jeve} šivalne stroje

kupujte samo v naših trgovinah, katere lahko vse spoznate na tem znamenju.

Ne dajte se zapeljati po naznanilih katere nameravajo z namigavanjem na ime SINGER prodajati obrabljene stroje ali pa drugod izdelane stroje, ker mi ne oddajemo svojih strojev na prekupevalce ampak jih prodajamo naravnost občinstvu.

SINGER Co.

Delniška družba za šivalne stroje

Celje, Kolodvorska ulica 8.

Učenec Za vajenca

s primerno šolsko izobrazbo sprejme

Zvezna knjigovoznica v Celju

Schillerjeva cesta 3.

Zaradi velikega nakupa blaga v konkurzu se nahajajoče tovarne zamoremo razpošiljati **dokler je kaj zaloge** samo boljše vrste žepnih ur, budilk in stenskih ur po spodaj navedenih, čudovito nizkih cenah. Najmodernejša rem. anker-gloria-srebrna ura za gospode K 8'—, 3 komadi K 22'—, Roskopf patent ura za gospode K 3'40, 3 komadi K 9'20. Elegantna elektro-zlata damska ura K 8'—, s tremi pokrovi K 10'—, Srebrne pancerverižice za gospode po K 3'—, 3'—, 4'— in 5'—. Budilke: znamka „Posthorn“ K 3'—, znamka „Adler“ K 4'—, z drugim zvoncem K 5'—. Stenske ure v okroglem pločevinastem okrovu, lepo pleskano, premer ca 35 cm K 4'—, 5'—, 6'—. Vsaki uri je priložen garancijski listek za 3 leta. Za neugajajoče, denar nazaj. — Z ozirom na božične praznike priporočamo, da se takoj naroči v svrhu pravočasne odprave. Edino razpošiljanje po povzetju trdka z urami E. WEISS, Dunaj XV/1, Kel inggasse 1/9. 671 4

v trgovino

z mešanim blagom, sprejemem dečka, kateri ima veselje do trgovine, je pošten in lepega vedenja.

Jak. Dereani v Žužemberku, Kranjsko

kamor se naj ponudbe pošiljajo.

670 5-4

Krojaški učenec

se sprejme pri g. **Simonu Böhmer-ju** v Voitsbergu.

675 3-2

Ptujci

kateri se želijo v tukajšnjih krajih po svojih obrtnih opravilih okoli voziti, naj se zglasijo pri

JOŽEFU AUMANU, restavracija pri kolodvoru v Rajhenburgu,

ker tam imajo vozove in kočije na razpolago.

680 1

RUDOLF HAVELKA modna trgovina v Ptuj

priporoča p. n. občinstvu za jesen in zimo najnovejše blago za dame in gospode v raznih kvalitetah, kakor tudi raznovrstno platno za životno in posteljsko perilo. Nadalje nudi preproge, garniture, volnene in čipkaste zastore čevlje najboljšega izdelka za dame in gospode, dežnike, zavratnice, ovratnike, plotene in likane srajce, ter vsakovrstno drugo v manufakturno stroko spadajoče blago po primerljah cenah. — Postrežba točna in strogo solidna!

536 41—33

Blasnikova in družinska pratika

se dobiva na drobno in debelo v Zvezni trgovini v Celju.

J. Zabukošek

krojač v Celju, Glavni trg št. 18

priporoča svojo dobro založeno trgovino izdelanih oblek vsake vrste po najnižjih cenah. Naročila po meri se izvršujejo v najkrajšem času dobro in solidno ter po nizki ceni. V zalogi imam tudi haveloke in nepremočne pelerine.

578 b 11-7

579 a 11-7

Posebej pa se še priporočam cenj. prebivalcem Trbovelj in okolice ter naznanjam, da prodajam ob vsakem plačilnem dnevu v hiši g. Plevčaka narejeno obleko ter jemljem mero za raznovrstne obleke.

54 81

Za jesensko in zimsko sezono priporočam svojo najobširnejše založeno trgovino novomodnega sukna in volnenega blaga za obleke, kostime, bluže itd. po najnižjih cenah

Karol Vanič ❀ **Celje** ❀ **Narodni dom**